

fionsfristen fastfattes til 5 Aar. Ja, det gjorde jeg, og jeg har allerede nævnt Grunden til, at man ikke ønskede det, fordi jeg dengang som nu følte, hvor besværligt og vanskeligt det var at have den Slags Love til Behandling. Dernæst finder jeg, at det er i Embedsmændenes Interesse, at de for en ikke for kort Fremtid skulle kunne se, hvorledes de egentlig ere stillede i det, og indrette deres Fordringer derefter. Men i 1870 kunde intet Menneſte forudsæ, at der vilde komme saadanne Løber, som nu ere komne; havde man kunnet forudsæ det, er der ingen Tvivl om, at man med Fornøielse var gaaet ind paa de 5 Aar. Fra 1855—56, da Lønningerne vare blevne satte op, havde vi nogenlunde jevnt gaaende Løber, som gjorde, at man ikke stillede Fordringerne høit ved den sidste Lønningsslov; der blev, saa vidt jeg mindeſ, ikke en eneste høit Lønning forhøiet, nogle af dem blevne nedsatte, og ikke saa ganſke faa blevne strøgne. Jeg ſkulde tage meget feil, om det ikke var 117 tidligere pensionsberettigede Embedsmænd, som ved denne Reviſion af 1870 blevne strøgne bort (S. A. Hanſen: Som pensionsberettigede!). Ja, der ſkal jo ſelvfølgelig Folk til at udføre Arbejdet. Jeg maa deraf tage Anledning til at ſige, at, naar man oftere har ſagt, at der var for mange Embedsmænd, ſkal jeg for mit Bedkommende gjerne indrømme, at, derved det kom an paa at drive Statens Forretninger paa en ligefrem forretningsmæssig Maade, kunde man ganſke viſt have nogle Færre til Medhjælp i Ministerierne, men ſaa maatte man ogsaa finde fig i at give ganſke andre Gager, end man nu giver; thi det maa jo dog ſiges at være en ganſke ubillig Fordring, om man vilde forlange, at Folk, som have ſtaffet fig klaſſiſk Dannelse, og ere blevne 26—27 Aar gamle, ſkulde gaa ind og tjene gratis, for, naar de blive 35—40 Aar gamle, at faae en Gage af 800 Rd.; det kan man ikke forlange. (S. A. Hanſen: Ja, det er ubilligt!) Ja, aldeles ubilligt. Vil man have en paſfende Indſtrøkning, maa man give ganſke andre Gager. For hele den egentlige Embedsclaſſe kan man gjøre en ſaadan, Forandring, men ikke for hele Aſſiſtentklaſſen, for hvilken det er umuligt at leve, derved man ikke vil tillade den paa anden Maade at ſtaffe fig en Wiindtegt. — Saa er der af flere ærede Medlemmer, deriblandt ogsaa min ærede Sidemand (S. A. Hanſen), ſagt, at Grunden til, at vi ere komne til denne Forhandling, er, fordi man i ſin Tid gjorde fig al mulig Umage for at faae Sædtillæget ophævet. Jeg tror det ikke. (S. A. Hanſen: So!) Ja, jeg kan godtgjøre det, hvis det er fornødent. For det Førſte var det ikke et almindeligt Princip, men gjaldt kun $\frac{1}{5}$ af Embedsmændene, kun dem, der henhørte under Rigsdagen, men ikke dem, der henhørte under Rigsraadet, hvilke ikke kjendte til ſaadanne Tillæg. Dernæst var man paa ingen Maade enig om dette Principſ fyldeſtgjørende Betydning. Det er allerede i Dag

nævnt, og jeg ſkal tillade mig at gjentage det, at man ikke har indrømmet Principets Virkning i dets fulde Udſtrækning, men er bleven ſtaaende paa 6 Rd. pr. Lønde Gjemmensnitſkæd, hvilket ſelvfølgelig ikke vilde have ſlaaet til i diſſe Aaringer, og dernæst havde det den meget væſentlige Mangel, at en Beſtemmeſe alene reguleret efter Byg ikke er i Stand til længere at angive den Maaleſtok for Livets Dyrhed, ſom man maatte ønske, og hvorefter man kunde ſaſtſætte Gagerne. Jeg mindeſ ikke, at der blev gjort noget ſædveleſt ſtærkt Forsøg paa i ſin Tid at hævde dette Sædprincip ved de nye Gagelove, da det blev forladt, og da der blev givet ſaſt Tillæg. (S. A. Hanſen: So!) Ja, jeg tør ikke benegte det, maaffe det ærede Medlem har holdt paa Sædtillæget. (S. A. Hanſen: Til det Yderſte, men vi bleve overſtemte.) Nuvel, men den Mand, ſom pleier at ſidde derovre (Berg) var en af dem, ſom i væſentlig Grad indbegik det ærede Medlem i at paaviſe, at et ſaadant Tillæg ikke var ſaa overordentlig godt. (S. A. Hanſen: Hvor ſtaar det?) Det ſkal jeg ſige det ærede Medlem, det ſtaar der. (Finantsministeren lægger en Aargang af Rigsdagſtidenden foran S. A. Hanſen.) (S. A. Hanſen: Ja, det regner jeg ikke!); da gjør jeg det. Men ſikkert er det, at Sædprincipet ikke gjaldt for mere end $\frac{1}{5}$ af Embedsmændene. (S. A. Hanſen: Det var Bureaukratiet!) Ja, det er meget muligt, men naar Løden er om Overlevering, er det aldeles uimodſigeligt. (S. A. Hanſen: Ja, det var gammelt!) Na, ikke ſaa forſtrækkelig gammelt, det var kun fra Midten af Halvtredserne. (Afbrydſe af S. A. Hanſen.)

Formanden: Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hanſen) benytter dog maaffe temmelig meget Forſamlingens og Ministerens Godmodighed.

Finantsministeren: Der er endelig af flere Talere ſagt, at Lovforlaget gav Tillægene i Klæng, haade til Unge og Gamle. Jeg ſiger, at dette beror paa en Miſforſtaeſe, for det Førſte deri, at man har en anden Betragtningſmaade af Tillægenes Berettigheſe, end jeg har, idet jeg nemlig betragter dem ſom Vederlag for ydet Tjeneste, hvorimod flere af de Herrer nærmest have villet betegne dem ſom en Nødthjælp, man vil give de Paagjældende. Under den Forudſætning, jeg gaar ud fra, er det ſelvfølgelig mig ligegyldigt, om det er unge Menneſter eller gamle, Løden er om; naar de præſtere Arbejdet, ſkulde de ogsaa have den derfor ſaſtſatte, paſfende Løn. Men dernæst tør jeg forudſætte, at man maaffe dog overſer, at, for ſaa vidt Løden er om unge Folk, ville de i Regelen ikke høre til den Kategori, her er Spørgſmaal om. Det ſkulde da være nogle enkelte i Tolbetaten, ſkjøndt de ikke ere ſaa unge, eller maaffe i Militæretaten; men i Regelen ville